

CALICUL

UMOR ȘI SATIRĂ. — Redactor ȚEPELUȘ.

ABONAMENTE:
100 lei anual. 50 lei pe jum an

REDACȚIA ȘI ADMINISTR.
SIBIU
Str. Pintenului Nr. 1.

ANUNȚURI;
5 lei linia petit.

Păresimi

Spre rugă și 'nchinare ne 'ndrumă astăzi rostul
Bătrânele păresimi și ne dedă cu postul,
C'asa ne 'nvață legea și-așa e din bătrâni
Să ținem cu toți postul de șapte săptămâni,
Ca, vindecați la urmă de-atât venin și fiere
Să prășnuim cucernici mărita Inviere.

Adio de acuma orgii din nopți târzii,
Căci ți se-așază postul încet la căpătâi,
Adio baluri, unde se'ncolăcea desfrâul,
Din tainele colivii, de mult v'am mâncat grâul
Și-acum regimul aspru de mazăre frecată
Te face să uiți seara aceia parfumată
Când te'ndemna tumultul de cărnuri saturate
Și-atâtea Mesaline pudrate, decoltate,
Spre-abisuri de urgie în viața ta trăită,
Căci de mișcai doar pasul, ispită din ispită
Pândea din colțul tainic strivind al tău noroc
Un demon oarecare cu străluciri de foc.

S'a stins de-acum furia de baluri fără rost
„Dansante ceaiuri“ doară de mai perzistă 'n post
Căci, — de, — sunt cu deviză frumoasă, iezuită
Și... scopul scuză totul la lumea din elită.

Acuma diurnistul își ia'n primire postul,
Politica așează în postul mare prostul,
Spre postul ei ce'n dulce i l'a promis odată

Senatorul, — chiar Mița acuma se îndreaptă,
 Spre post funcționarul de-acuma se așterne,
 Destul că nătăfleții în postul lor de lene
 Infulecă diurne cu douăzeci de guri
 Căci dacă-i post, nu este și post de *sinecuri*;
 La post aleargă lumea și 'n furia mulțimii
 Spre posturi importante mai mult zoresc cretinii
 Și... cel sărac cu duhul fiind mai favorit
 Te pomenești de-odată că'n post e întărit.

Ce-aduce ziua de-astăzi n'aduce nici chiar ani
 În post vedem acuma chiar și pe șobolani
 Că-și rod codița 'n beciuri, gândind la cașcaval
 Și aranjează tainic „Banchetul cultural”,
 Din postul lor de dascăli pornesc zoriți Ratonii
 De zici că fug din gura prăpădului Sodomii
 Ei fug de post, — nu-i vorbă, — dar posturile grase
 Li chiamă spre banchetul ce 'n post îl aranjase,
 Sunt șobolani de seamă aceste lichioaie
 Dar printre ei acuma s'au strâns multe gunoaie
 Cari pestilențiază 'n nemernicia lor
 Sub masca cea celebră sărmanul nost' popor.

E postul mare-acuma, — lăsați pe celelalte
 Lasciați... orice gusturi, — a spus cândva și Dante,
 Vă pregătiți stomacul să'nfrunte legea sacră
 Cu mazăre, fasole, alva și... varză acră,
 Și să priviți ispita cu bărbăție 'n față
 Căci totul primăvara te chiamă la viață.

În farmecul naturii de mândră primăvară
 Instinctul tinereții te podidește iară
 Și gălgăe sălbatec pe-a primăverii poartă,
 Natura 'ntinerită te sgudue, te poartă
 Prin razele de soare, pe muche de colnic
 O-auzi mai mândră doina din fluer de voinic
 Ți-arată cum stă fata pe prispă la un loc
 Și doruri ne'nțelese o mistue de foc
 Năvalnic bate pieptul sub brânele încinse
 Și-un *ce* atât de dulce în poftele-i aprinse
 O pune ca să cânte, să râdă și să plângă...

De ce mai chiemi ispito o inimă nătângă?..

Din fața casei mele în razele de soare
Se joacă-un stol de vrăbii și-mi râde dulce-o floare
Și — inconștiu — cu ele-mi se bucură făptura ...
Că'n postul Invierii a înviat Natura.

Țepeluș.

Tocmai acum.

- Am auzit, că ți-e bolnav bărbatul, de ce suferi?
- I sa lărgit stomacul.
- Vai de mine, tocmai acum, pe scumpetea asta.

Sângerოსul duel

Coltor — Soricu — Vaida

Pentru fagurul din coșnița „Albinei» s'a dat, cu ocazia ultimei alegeri generale, o bătălie formidabilă. Mai sângeroasă decât între filistenii lui Goliat și Israelitenii lui David.

Firește, partidul „Calicului» a nvins și de astădată, grație filofiei pe care o practică de ani

de zile: „Când se ciartă libărușii cu naționalii, „Calicul» câștigă material pentru luni de zile.

Căci lupta nu s'a dat între naționalii și guvern, ci între naționalii și libăruși, pentru cucerirea mierei de care voiau să se lingă pe degete.

Oștile stăteau față în față. Oastea libărușe, în frunte cu Eugen Piso, având agent de legătură pe Nicolae Regman, oastea națională având în frunte pe Alexandru Vaida-Machedon, având ca trăpăduș pe veșnic impecabilul Coltor.

Și'n timp ce voturile se aruncau în urmă pentru triumful lui Stanciu, sau al lui Șerban și Macavei, deodată lupta ia un aspect demn de relevat în mondialul nostru organ de publicitate.

— Să înceteze vărsarea de sânge. Să se aleagă din tabere doi luptători cu spirit. Care-o 'nvinge, să dicteze cine să fie alesul lui!

Tabăra libărușe alese pe Soricu, cică e cioban ca și David din biblie, da decând cu ciaiul academic nu mai paște mioare, ci numai botoașe, pe cari nu știe la ce zahana să le ducă. De la naționalii eși Coltor, având ca scutier pe Vaida-Machedon, care, ca doctor de stomac, poate fi bun la orice întâmpinare într'un așa de sângeros atac.

Ciobanul pune primă piatră în praștie, îi face vânt și se adresează lui Pizone:

Beu Comșa, cum bea tistu
Pe Șerban și Macavei,
Iară Stanciu fripturistu
S'a 'mbătut, privind la ei...

Tabăra națională vede roșu înaintea ochilor. Par'că sala se schimbasesc în brile de protopop. Și de după scutul lui Vaida-Machedon lovitura e parată imediat:

Nu mă mir că fripturistul
La Poet găsește milă,
Căci poetul divănește
Lângă șuncă cu Vintilă.

Din tabăra libărușe pornește cu scăpărările de fulger repriza:

Bine-ar fi, poetul zice,
De-aș putea să mă îndop
Dela șuncă libărușe
Ca și baci Ciocio-Pop...

Adversarul se ține tare. El
răspunde :

Noi credeam că ai doar gânduri
Ideale de artist,
Dar cavalul tău, ciobane,
Are tonul fripturist...

Un șuer ca la mânatul oilor la
ușe și replica se înfige nemilos-
tivă:

Când e vorba de friptură,
Ca un *Renar* vă întrec,
Voi aveți ciolanu'n gură,
Eu însă înghit în sec.

Cine-a învins? Stanciu, după
cum ușor poate înțelege oricine,
că doar el a fost susținutul de
ciobani și de dascăli. Publicul
entuziasmat a aplaudat și a cân-
tat noul imn al pertractărilor,
care sună cam așa :

Ni, așa grăi Ghiulucă
Cătră libăruși,
Că gye nu vor să se ducă,
Iar le dă frecuș.

Și-o grăit, răsând Brăchianu :
— Văd că ești bolund,
Ghe tye-o căptuși ciobanu
Zău că nu răspund.

Și-o grăit Ghiulucă iară,
— Uitye-l, cap ciufut,
Ghe cioban și nu gye țară
Capu l'o durut.

Il cunosc eu pe ciobanu,
Tăt fi zăr și său,
Nu să umfle șobolanu
Ca și broasca'n tău.

Că, gye mă slobod atare
Ca'n atăchia dăți,
Ca pă Eghipteni în mare,
Ii înyec pe tăți !...

Socotiți acum și dumnea-
voastră, cine are câștigul cel
mare, dacă nu „Calicul“, care
și-a procurat un material atât de
delicios pentru miile lui de ce-
titori.

Urzică Scandalografescu

— despre situație —

Tovarășul meu de redacție, Dr.
Amnariu spunea oarecândva că
acela care n'are în cap, își blas-
temă picioarele.

Și le va fi blestemat și Dr.
Mihăilă Șerban bietele picioare,
atunci când le-a pornit pe drum
ca să durdue cu biciul răstur-
nării în căruța „Albinei“.

Zadarnic a deschis focul con-
centric marele Alicsandru Vaida
Machidon, zadarnic a aruncat
ghiuleaua prin Dr. Mihăilă în ta-
băra adversă, zadarnic bubuiau
tremurăturile confesionale, fiindcă
stupul nici nu s'a clintit din loc.
Este știut că dacă stupul e la
roit, toate muștele se adună la
mlere dar să știe și altceva și
anume că nu toate muștele *fac*
miere.

Cum : „am zis, c'oi zice că se
zice, dar eu nu cred ce se zice
cum se zice și de cine se zice“,
— ditirambe și ditribombe din
gyiscursul gye rătăpciunye, — nu
se ajunge la altceva, decât la re-
plica celorlalți acționari mai do-
mestici, car i-ar putea reflecta :
Bine ți-a zis, cin' ți-a zis, cum
ți-a zis, ca astfel să fie în eterna
atmosfera porcină și această ce-
lebră vorbă.

Pe doctorul Beu, Vaida a vrut
să-l bea într'o lingură de apă,
dar *vai... da rău s'a ars*. A băgat
catolici pe moară iar afurisița de
urnă a scos numai ortodocși. Nici

măcar rugăciunea oficială n'a fost
ascultată, nevrând nici un acțio-
nar să bea... ambrozie... chețiană.

Păcală și cărnații

Păcală trecând pe stradă și
văzând într'o fereastră cărnați
proaspeți, a stat și s'a uitat lung
la ei dându-se când mai aproape,
când mai departe de fereastră.
Incet s'a strâns o grămadă de
lume în jurul lui uitându-se în
fereastră fără să vadă altceva
decât cărnații.

Târziu unul perzând răbdarea
î-i întreabă supărat :

— „Ce vezi aci de atâta
vreme?“

— „Pă-i nu vezi?“, fi zise Pă-
cală,

— „Ce să văd?“

— Nu vezi, că ieri erau ma-
țele în porc, azi porcul e în
mațe.

Rectificare. Subscrisul ca
autorul „Epistolei gyela Pui“ a-
părută în revista „Calicul“ Nr. 17
din anul 1926, pag. 6, declar că
cele cuprinse în alineatul 2 al a-
cestei epistole sunt bazate pe in-
formațiuni false și nu corăspund
adevărului, după cum m'am con-
vins ulterior. Revocând deci a-
cest alineat îmi exprim regretul
pentru comunicarea celor scrise
în acela cu atât mai vârtos, cu
cât n'am avut intenție de ca-
lomniare. Pui, la 12 Febr. 1927

Todoran Emil.

Sus Marcule!

Haide, hai, colindă țara
C'a venit iar primăvara
Și-a crepat de cald bobocii
S'a pricopsit nătâtocii,
Iar șneapănu de prin codru
Ca să-l mai stârpești nu-i
modru.

Marcule fecioru tetii
Strângeți și pe cei cumetrii
Să plecăm așa la vale
Cu tobe și giamparale
Și să scărmanăm prostia
Care s'a întins ca râia.

Tu să grohăi din bojoci
Să te'nvârți și-apoi să joci,
Haida dina, haida, ha
Și în labă când ți-oi da
Pe cel care-i plin de ură
Tu să-l freci de călcătură.

Și să-i zici uite-așa
N'are tetea că ți-ar da
Cașcaval cu usturoi
Și stropșeli de cele moi
Brânză de țânțar bătut
Călcătură la minut.

Haida dina dina dic
Dușmănie în aspic
Pâri prăjite 'n gris mărunt
Și invidie cu unt,
Răcială de măgar
Și denunțuri la grătar.

*

Iansen vine din Turcia
Să ne vadă sărăcia
Și să ne-o urbanizeze,
Bălgarul să-l așeze
Iar pe strada principală,
Că destul a stat la țară.

S'a npuțit brânza de oaie
Cu a noastră Cămăroaie
Din cămăroaie drăguță
S'a făcut iar cămăruță
Ai noști să bat de'și rup nasu
Și câștigă numai Sasu.

La Camera de Comerț
Ne-am târguit pentru șperț
Șperț de mândre etichete
Și-acum ține-le băete.

Mândra mea

Decând trec la mândra dealu
Mi-s'a hodorogit calul,
Dar când n'am cal merg
pe jos
La mândra cu păr stuhos.

Mândra mea-i cu buze mari
Voinică ca doi jandari,
Trec la ea prin măracini
La friptură de găini.

Mândra mea-i ca un husar
Bine iar mai sta primar
In slujbă când va veni
Satul cum l-ar cătani.

Decând trecu mândra Oltu
S'a domnit biata cu totul
Și azi mâine o s'o duc
In cvartir la balamuc.

Spune-i mândră...

Spune-i mândră maică-ta
Să podească ulița
Cu plăcinte și scoyerzi,
Dacă vrei să mă mai vezi.

Spune-i mândra maică-ta
Să-și mai țină melița,
Inzadar mă rogi, mă vrei,
Că nu pot de gura ei.

Și-i mai spune mândra mea
Să moară că e vremea,
Ea traiul și-l'a trăit
Și acum s'a vestejit.

De nu-i spul și nu-i putea
Lasă-o pe seama mea
Că mi-o prind eu la prileaz
Și mă descarc de năcaz.

Leuștean.

Cam departe.

— Dimineața vii acasă prăpăditule?
— Să vezi. Am plecat aseară din capul satului, dar e cam departe de la noi.

Grivei și Biju

— o fabulă ultra-modernă —

La curtea unui gospodar
S'a aciuat bietul Grivei
Și-așa, în seamă nebăgat,
Era sârguincios cât trei,
Păzia stăpănu 'nfrigurat
Și-l apăra de derbedei,
Veghia asupra-i ne'ncetat
Căci îl iubea, — bietul
[Grivei. —

De credincioasa slujbă-a lui
Stăpănu se simți atras
Ținea la el, — ce să vă
[spui, —
Și lângă el a și rămas,

Pe frig, pe viscol și pe ploi
Grivei prin ani a străbătut,
Sătul, flămând, ori prin
[nevoi
Lângă stăpân stătea ca scut.

Dar iată că ntr'o zi odat'
In curtea celui gospodar
Veni un câne pieptănat,
Fudul grozav și temerar,
Că bine nu-i, Grivei vedea
Și se'ntristă sârmanul rău
Căci Biju, — cum îi mai
[zicea
Se da mereu la... blidul său.

Dar când văzú că'n hârăeli
S'aruncă Biju către el
Și intrigând prin temeneli
Stăpănu'lu părea fidel,
Grivei plecă coada în jos
Picând din ochii lui blajini
Amarnic lacrimile'n jos,
Căci se vedea printre streini.

Ce a mai fost, eu nu mai
[știu,
Nici chiar că Biju a cedat
Dar, — pare-mi-se că târziu
Grivei, — sârmanul — a
[plecat.

Țepeluș.

Bate Doamne...

Bate Doamne și trazește.
Că viața se scumpește
Și atunci când leul crește.

Birul te ia ca din furcă
Foamea stomacu-ți 'ncurcă
Și-atunci când leul se urcă.

Unii cer stabilizare
Alții fura 'n ziua mare
Și-acum când leul e tare.

Legi în fugă se votează
Vinul bine se botează,
Sărăcia ne curtează.

Chiriașii nu au casă
Alții nu au pâine pe masă,
La 'mbogațiți nu le pasă.

Au mașini și au palate
Și cocoane late'n spate,
Batei-i Doamne și-i răzbate.

Leuștean.

Are talent.

— Ce vrea să ți-se facă
feciorul?
— Profesor de muzică.
— Cântă bine, are glas?
— Fluera foarte bine a...
pagubă.

După tipic.

— Ai auzit? Cei mai mulți popi ai noștri au câte opt copii. Oare de ce?

— În biserică sunt învățați cu opt glasuri și nici acasă nu le place să audă mai puține.

Botoașa

variantă știrbă a Mioriței

Pe-un picior de plai,
La un strop de ciai
Zbenguesc pe cale
Oile agale,
Findcă pricolicii
Le-au luat cipicii,
Iară doamna Schultze
Le-a lăsat desculțe.

Iară cea botoașe
Aprigă'n cocoășe,
De trei zile 'n coace
Gura nu-i mai face
Iarba nu-i mai place,
S'a domnit șipace.

— Botoașe țigae
În creer cu pae,
De un timp încoace
Gând amar se coace
În capșorul tău
Bleg și natarău,
Ori ți s'a plecat
De când ți-al schimbat
Rostul și destinul
Masa și tainul?

— Draguțele bace,
Dă-ți oile 'ncoace,
Ca cele mioare,
Sprintene ușoare,

Ne-o iau înainte
Și prind să s'alinte,
Numai pentru ele
Sunt văi și vâlcele
Și dragi floricele,
Zare argintie,
Cânt de ciocârlie.

Mie-mi seacă graiul,
Mi-am mâncat malaiul
Iară pentru tine,
Ciobănaș haine,
Eu nu's potrivita
Decât jupuita
Și pe cât bag samă,
Bună de pastramă.

— Botoașe, botoașe,
La gânduri iabrașe,
Dacă te-oi tăia,
Îți fac voia ta.
Nu te fac pastramă
De mâncat la crama.
Dacă taci din gură,
Te fac saramură,
Te pui la butoi
Findcă ești de soi.

Iar din blana ta
Eu voi căuta,
Pentru mândra mea
Să fac cojocel,
Să umble cu el
Pela sărbători,
Pela nunți și hori
Ca să mi te joace
Cum ție îți place,
Și să știi curat
C'ai jucat odat
Al jucat cu foc
Macar ca cojoc.

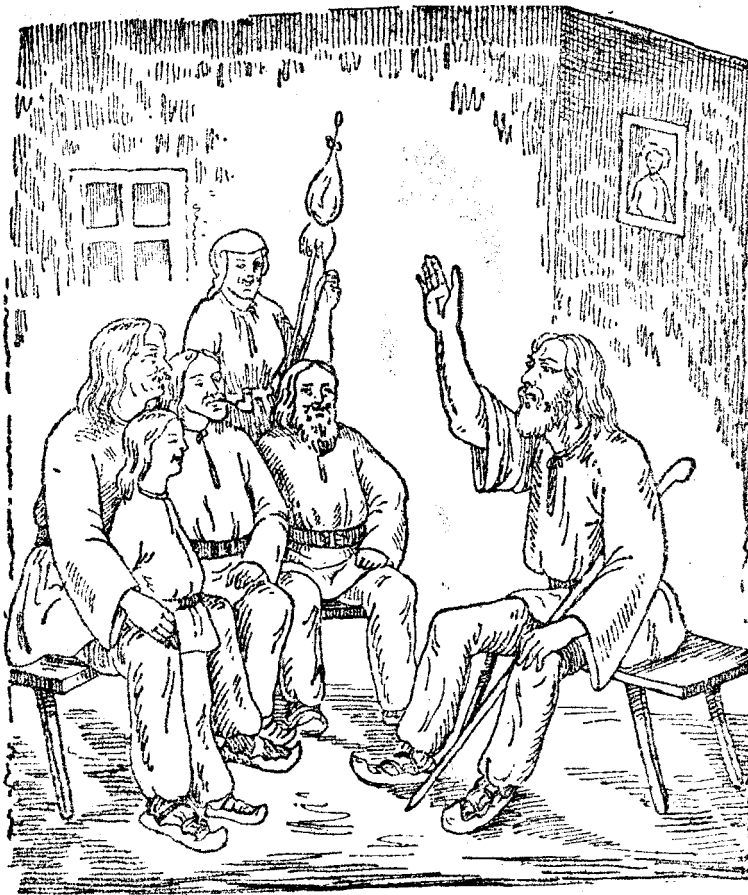
Tănase Sterparu.

E liber.

— Birjar, acum am eșit
dela închisoare, ești liber?

— Liber, da.

— Atunci... trăiască li-
bertatea.

Stan Pătitul

Popa Dorca dela Loamnăș este șobolan născut, iar nu făcut. La banchetul pe care dascălii l-au dat marelui șobolan la București, a ținut să se fălească, cu finii pe cari i-a cufundat de trei ori în zărul stors din cașcavalul libăruș. Si s'a dus cu cei doi săteni de s'a prezentat în fața luminății sale.

Aici, mâncare, chef la toartă, discursuri, de-au asurzit bieții oameni, mai rău ca Ionel Halmaghi de Scorei, când îi vorbești de afaceri.

Buimăciți și ei și popa, au intrat la cinematograful de peste drum de sala Bulevard, unde s'a ținut banchetul. Aici oamenii și-au mai venit în fire. Pe pânză se vedea un circ mare cu fel de fel de Augusti, cari se dedeau peste cap, umblau în mâni, săreau peste cinci butoaie, ca la comedie. Le plăcea mult Loamnășenilor și unu chiar zise cătră popa:

— Noa, vezi, aici să fi venit noi dintru'ntăi părinte, nu să ne 'nghesuim ca la pomana dracului între nădrăgarii ăia.

Da, numai iată că pe pânză vin doi tauri mai dihai decât cei dela Slămnice, furioși cu coar-

nele 'n jos, svărlind din picioarele de dindărăt, umflând din nări și vărsând foc din ochi. Sătenii noștri s'au cutremurat, s'au ridicat de pe scaun îngroziți, strângându-și bine bătele în mâna dreaptă.

Și taurii veneau, veniau amenințători, mișcându-și furioși capetele la dreapta și la stânga pe pânza luminată par'că de răsăritul soarelui. Toader Sbârciog unul din cei doi fini ai popii privi înfiorat împrejur. Lumea se uita și tăcea. Iar taurii prin valul de lumină treceau ca mânați de Ucigă-l crucea. Era, bag seamă, o luptă de tauri, cum se fac în Spania.

— Stai jos îi strigă cine-va din dărăt!

— Ce să stau, domnule, răspunde tare Toader Sbârciog. Nu vezi că vine dihania peste lume?

Și, ridicând băta, Toader Sbârciog strigă odată, cât îl ținură bojocii:

— Ho!

Lumea începu să-i săsfeie, să tacă. Dar el, ținând băta 'n dreptul nasului, răcni din nou:

— Ho, boală! Ho! Fie-ar de capu popii, că m-a adus pe-aici,

să'mi rămână copii săraci. Zicea că mă aduce la masa șobolanilor și când colo mă pune'n coarnele taurilor, fie-ar pomana, să-i fie!

Apă la cap

Inspectorul E. Mărculescu a venit să ancheteze cazul dela Universitatea din Poplaca, unde se știe că doctorul Preda a comis o mare eroare, substituind pe adevărata forță didactică, pe care ar fi trebuit să o ia în de aproape cercetare.

Marele pedagog s'a adresat la cine și unde a putut căpăta informațiuni precise asupra marelui act dela trei tauri, când gelozia și prostia și-au dat mâna pentru a dovedi ce însemnează puterea dată pe mâna neghiobului.

S'a adresat omul la cap, s'a adresat la picioare, s'a adresat la vorbăreți, ca și la muți, a văzut cu ochi lui năzdrăvăniile pedagogiei importate dela Tîrchilești în vechiul așezământ de lumină dela Poplaca și'a ascultat doina lui Găicuț.

Dela Ghencea la Obor

S'au plâns chivuțele'n cor,

C'a prins lumea să priceapă

Că ele la cap au apă.

Și și-a luat drumul spre gară.

Pe drum, în fața redacției „Calicului” a întâlnit vajnicul nostru colaborator Lérui-Ler, care, văzându-l pe om disperat, i-a oferit evanghelia lui Mackensen pusă în versuri de Soricu. Și pentru-ca să nu uite frumoasele momente, în care a văzut două jumătăți de om întruchipând un pedagog, i-a scris următoarea dedicație: „În amintirea găștelor de pe capitoliul pedagogic».

În același timp un studente a început să fredoneze din versurile lui Catullus cătră Lesbia „Rumoribus senum omnes unius aestimemus assis”, adică pe românește «Pe pârtașul babelor să nu dăm o para chioară».

Se face bătae

— Să vezi loane, că iar se face bătae.

— Ai auzit ceva?

— Am văzut tunarii cu tunurile pe dealurile Ocnii.

— Și cu cine crezi că o să ne batem?

— Cu ungurii, că tunurile erau îndreptate cu gura către ei.